

ת"פ 50545/11/16 - שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן נגד ליאור גל

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 50545-11-16 שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן נ' גל
תיק חיצוני: 121090/2016

בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן
המאשימה שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן
נגד
הנאשם ליאור גל

החלטה

בפניי בקשה למתן צו להמצאת מסמכים לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.

בנוסף, מעבר לבקשה הכתובה, בדיון מיום 23/3/17, נטענה טענה לגבי פסול בכתב האישום, בה ביקש הנאשם להורות על מחיקתו של כתב האישום שהוגש נגדו, בשל פגיעה בכללי הצדק.

בשלב זה, ובהתאם לבקשתו של ב"כ הנאשם בדיון מיום 23/3/17, תתמקד החלטה זו בבקשה הראשונה, שעניינה המצאת נתונים, אשר יצוין כבר כעת כי מצאתי בה ממש. הבקשה השנייה, למחיקת כתב האישום, תידון במועד מאוחר יותר, בהתאם לתוצאותיו של הברור אותו מבקש הנאשם לעשות תוך הסתמכות על החומר המבוקש.

כתב אישום ורקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של **החזקת סמים שלא לצריכה עצמית** - עבירה לפי סעיף 7(א)+7(ג) רישא לפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), תשל"ג-1973.

על פי כתב האישום, ביום 20.3.15 סמוך לשעה 10.15, נערך חיפוש על פי צו בביתו של הנאשם בנאות מרדכי, בעקבותיו הוא נמצא מחזיק בסמים מסוג קנביס וחשיש במקומות שונים שפורטו.

משקלו הכולל של הסם מסוג קנביס הגיע לכדי 53.57 גרם, ואילו משקלו של הסם מסוג חשיש היה 3.29 גרם.

2. בבקשה שהוגשה ביום 26/03/17, מבקש הנאשם להורות למאשימה, בהתאם להוראותיו של סעיף 108 לחסד"פ, להמציא לידיו נתוני העמדה לדין כדלקמן:

נתונים לגבי כל המקרים בשלושת השנים האחרונות בהם נפתח תיק חקירה בגין חשד לביצוען של עבירות סמים, לצריכה עצמית או שלא לצריכה עצמית כנגד חשודים האוחזים ברישיון להחזקה ושימוש בסם מסוכן, לפי סעיף 7 לפקודת הסמים המסוכנים, ובתוך מקרים אלה, בכמה מקרים הוגש לבסוף כתב אישום כנגד האוחז ברישיון.

פילוח נתונים המפרט מה אופי החריגה מהרשיון, בגינה הוגש כתב אישום כנגד האוחז ברישיון, ואם הסיבה הנה חריגה מהכמות המותרת להחזקה - מה גובה החריגה.

פילוח נתונים המפרט מתוך רשימת התיקים בהם הוחלט על הגשת כתב אישום - כמה מתוכם נסגרו, בשל עיכוב הליכים, החלטת לשכת תביעות או מכל טעם אחר, תוך פירוט עילת הסגירה.

3. בבסיס הבקשה עומדת טענתו של הנאשם, כי הגשת כתב האישום נגדו הנה מפלה ונוגדת את כללי הצדק, שכן הוא מחזיק ברישיון להחזקת קנאביס רפואי, המתיר לו להחזיק 30 גרם קנאביס. הנאשם אינו מתעלם מכך שמשקלם של הסמים שנתפסו בביתו עולה על המשקל המותר להחזקה ברישיון, ואולם טוען כי למרות עובדה זו, היה על המאשימה להימנע מהעמדתו לדין.

הנאשם ציין כי הוא נעדר רישום פלילי, וכי העמדתו לדין בגין החזקת סמים בכמות האמורה בכתב האישום מפלה אותו לעומת אחרים, וכי יש חשש שהגשת כתב האישום נוגדת את מדיניות ההעמדה לדין במקרים דומים.

4. הנאשם טען כי החומר אותו הוא מבקש נועד לבחון את מדיניות האכיפה הננקטת נגד חשודים ונאשמים, המחזיקים ברישיון כדין מטעמים רפואיים להחזקת סמים, וזאת כדי לבסס את טענתו כי אישומו נוגד מדיניות זו ומפלה אותו לעומת אחרים שמצבם דומה.

5. ב"כ הנאשם טען עוד, כי המידע המבוקש איננו נגיש, וכי הוא מצוי בידי המשיבה - המאשימה. עוד נטען כי חיפוש אחר המידע, שערך הסנגור באמצעים שעמדו לרשותו, במאגרים משפטיים או בפורומים מקצועיים של עורכי דין פלילים, הביאו למסקנה כי הגשת כתבי אישום נגד משתמשים מורשים בקנאביס רפואי, בנסיבות דומות, הוא נדיר מאד.

6. המאשימה התנגדה לבקשה. ההתנגדות נומקה בכך שמדובר בחומר אשר אינו מהוה "חומר חקירה" כהגדרתו של סעיף 74 לחסד"פ, ואיננו רלוונטי. נטען כי נתונים סטטיסטיים מהסוג המבוקש לא מהווים חומר אשר יש לאספו ולהעבירו בנסיבותיו של כתב האישום הנדון כאן.

עוד נטען, כי החומר המבוקש אינו אפשרי לאיסוף "בלחיצת כפתור", וכי איסופו כרוך בהקצאת משאבים ובנטל ניכר אשר אין להטילו על המאשימה.

מעבר לאמור - המאשימה אישרה כי אכן הנאשם מחזיק ברשיון להחזקת קנאביס במשקל של 30 גרם, ולכן הציעה, ואף ביקשה בבקשה נפרדת לתיקון כתב האישום, לתקן את כתב האישום, להפחית מהכמות שנתפסה, המגיעה סה"כ לכדי 55 גרם, את אותם 30 הגרמים המאושרים ברשיון, ולייחס בכתב האישום את החזקתה של היתרה, אשר מוחזקת ללא רשיון כדון. בנוסף בקשה המאשימה לייחס לנאשם, תוך תיקון כתב האישום, גם עבירת סמים נוספת, על פי סעיף 6 לפקודת הסמים המסוכנים.

7. הנאשם הגיש תגובה כתובה לתגובתה הכתובה של המאשימה.

8. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, שוכנעתי כי אכן עניינו של הנאשם מעורר רלוונטיות לגבי המידע אותו הוא מבקש, וכי הוא זכאי לקבל נתונים ברוח בקשתו, לגבי מדיניות אכיפת חוקי הסמים כנגד מחזיקי רשיון כדין להחזקת סמים. יחד עם זאת, אני סבורה כי יש לצמצם את טווחיו של החומר שייאסף, על מנת להקל על המאשימה ולאפשר את איסופו של החומר באמצעים סבירים. אנמק להלן את החלטתי.

המסלול הראוי

9. אתייחס תחילה למסלול הנורמטיבי שנבחר לבקשה זו - הגשת בקשה בהתאם לסעיף 108 לחסד"פ. מצאתי כי המסלול שנבחר הנו אכן המסלול הראוי להגשת הבקשה.

פסיקת ביהמ"ש העליון בע"מ 2668/15 מ"י ואח' נ' פרופ' הלל וייס (מיום 18/11/15), אליה הפנה ב"כ הנאשם בצדק, קיבלה את עמדת המדינה באותו הליך, כי ככלל, המסלול הפלילי, בסעיפים 74 ו-108 לחסד"פ, הוא המסלול המתאים לנקוט בו על ידי נאשם המבקש לקבל לידיו חומרים שמטרתם לבסס טענת הגנה מן הצדק.

באותו עניין נקבע כי אמנם לנאשם בפלילים קיימת, כמו לכל אזרח, גם זכות עצמאית ומקבילה לפנות לקבלת מידע על פי **חוק חופש המידע**, ואולם במסלול זה אין הוא נבדל מאחרים בכל "זכות יתר", בשל מעמדו כנאשם בפלילים, בעוד שבמסלול הפלילי בקשתו נבחנת באופן ייעודי ויעיל.

אביא את הדברים כלשונם כפי שנאמרו בעניין וייס ע"כ' המשנה לנשיאה השופט רובינשטיין:

"טענה זו נראית לנו במקומה במישור הכללי. איננו סבורים, ובכך אנו

משלימים את ההכרעות בפרשות סגל וג'ולאני, כי יש מקום ל"כרכור" בין בתי המשפט ולעירוב תחומין, וגם לעיכובו של ההליך הפלילי בשל "חישוב המסלול מחדש" במישור המינהלי, דבר שעליו התריע בית משפט זה בעניין סגל (ראו פסקה 4 לחוות דעתו של השופט (כתארו אז) גרוניס שם). המסלול הפלילי אחד ואחד הוא, ודרכו צריך וניתן להגיע לכל חומר שבית המשפט סבור כי יעשה צדק עם הצדדים ובמיוחד עם הנאשם, ולכבד את מלוא זכויותיו, גם לגבי חומרים רלבנטיים שאינם נופלים לתוך הקטגוריה של חומר חקירה לפי סעיף 74. יש לשמור על נקינותו ושלמותו של המסלול הפלילי, שהמחוקק עיצב בקפידה לשם עשיית הצדק. אין בכך כדי למנוע מנאשם, ככל אדם אחר, לפנות בבקשה ואחר כך בעתירה לפי חופש המידע, אך מעמדו ככל אדם, ואין לו כנאשם "זכויות יתר" לפי חוק חופש המידע. מקום מיצוי זכויותיו בהליך הפלילי הוא ההליך הפלילי. המסלול המוצע לפי סעיפים 149(10) ו-108 לחוק סדר הדין הפלילי עשוי וצריך לענות על צרכי ההגנה, ועדיין נותרים אנו במסלול הפלילי. נדמה שבכך נפתר לעת הזאת הנושא העקרוני שעלה כאן."

10. לגבי ההבחנה בין שני הסעיפים מחוק סדר הדין הפלילי - זה שמוגדר בסעיף 74, מול זה שבסעיף 108 - אני מוצאת כי בענייננו, אכן, המסלול שבסעיף 108 לחסד"פ, המקנה לבית המשפט סמכות לצוות על צד להביא מסמכים, או למסור עדות, הוא המסלול העדיף והמתאים, על פניו של סעיף 74, שעניינו העברת "חומר חקירה". לא ארחיב מעבר לנדרש באשר להבדלים בין שני הסעיפים, ואציין רק כי החלטה על פי סעיף 108 מתקבלת, בניגוד לזו על פי סעיף 74, בדרך כלל, על ידי אותו מותב השומע בפניו את התיק העיקרי, וכי החלטה על פי סעיף 108 מסווגת כ"החלטה אחרת בפלילים" לגבי אין זכות ערעור או ערר עצמאיים, בניגוד לזכות הקיימת לגבי החלטות לפי סעיף 74 לחסד"פ. עוד יצוין כי מבחנים דווקניים לגבי "חומרי חקירה" המוחלים על ההליך לפי סעיף 74 לחסד"פ, לא מוחלים על ההליך שלפי סעיף 108 לחסד"פ, אם כי בשני ההליכים יש להחיל, כפי שיובהר בהמשך, מבחני רלוונטיות, לגבי החומר המתבקש.

המבחנים לבירור הבקשה

11. שאלת נחיצותם של חומרים, ובקשה לקבלם, כשהיא נבחנת במסלול הפלילי, נבדקת בראש ובראשונה, כאמור לעיל, **במבחן של רלוונטיות**, וזאת בעוד שנקודת המוצא במסלול לפי חוק חופש המידע היא שונה לחלוטין, ולפיה הטעם לבקשת העיון בחומרים איננו חשוב כלל (ראה דבריה של כב' השופטת ברק ארז בע"מ 1786/12 ג'ולאני נ' מ"י, פסקה 29, להלן "עניין ג'ולאני"). יצוין, כי על אף אותה נקודת מוצא, גם בירור בקשה המוגשת על פי חוק חופש מידע כרוכה במבחנים שונים, ומוגבלת בסייגים שונים, אליהם לא ארחיב את ההתייחסות בהחלטה זו, שכן ממילא לא בהליך על פי חוק חופש המידע מדובר (אזכיר כי הליך משפטי לאכיפת חוק חופש המידע יש להגיש לבית המשפט מחוזי, ואינו מצוי בסמכותו של בית משפט זה).

אסתפק בכך שאוסיף כי גם בבקשות אשר מוגשות על פי חוק חופש המידע, אשר נבחנות על פי הוראות החוק הספציפיות, עשויה להיות חשיבות לשאלה באם הונח בסיס לכאורי לחשד לאכיפה בררנית (ראה דבריה של כב' השופטת ברק ארז בעניין ג'ולאני שם).

12. בעניין ג'ולאני הנ"ל, כמו גם בפרשת אליצור סגל (עמ"מ 2398/08 מ"י נ' סגל, להלן: "עניין סגל"), שאף היא הוזכרה בבקשת הנאשם, נדונו בקשות על פי חוק חופש המידע, שם נשקלו, בסופו של דבר שיקולי רלוונטיות הנוגעים ללב טענת "הגנה מן הצדק". בשני המקרים, נתקבלו הבקשות באופן חלקי, כשהתקבלה בקשתם של נאשמים בפלילים לקבל נתונים לגבי מדיניות אישום, נתונים סטטיסטיים, ומידע על העמדה לדין או על סגירת תיקים - הכל כדי לבסס את טענות הנאשמים על כך שהופלו באכיפה בררנית. הן בעניין ג'ולאני, והן בעניין סגל, הורו בתי המשפט למאשימה לאסוף חומרים כמבוקש, באופן מוגבל וחלקי יחסית למבוקש, ולהעבירם לנאשמים. שתי ההחלטות התקבלו טרם ניתנה ההחלטה שהוזכרה לעיל בעניין וויס, שבה ניתב בית המשפט העליון בקשות דומות, להליכים על פי סעיפים 108 או 74 לחסד"פ. בשתי ההחלטות, זו שבעניין ג'ולאני, וזו שבעניין סגל, נקבע כי ההחלטה על העברת חומר לגבי מדיניות אישום, תינתן תוך בחינתם של סיכויי הטענה לאכיפה בררנית להתקבל.

13. מצאתי כי אותם נימוקים אשר ביססו את ההחלטות בפרשת ג'ולאני ובפרשת סגל, אשר על בסיסם ניתנה למאשימה הוראה לאסוף נתונים לגבי מדיניות העמדה לדין - יפים, בשינויים המתבקשים, גם לענייננו.

הנאשם בעניין סגל הואשם בעבירות הנוגדות את חופש הביטוי. בית המשפט שם, בהחליטו להורות על איסוף נתונים, התייחס לייחודה של העבירה שיוחסה. אותו ייחוד עניינו היה במתח שבין חופש הביטוי לבין הגבולות על חופש זה. בית המשפט הדגיש בפסק דינו כי ההיענות לבקשה הייתה קשורה במאפייניה המיוחדים של עבירות הנוגדות את חופש הביטוי נאמר במפורש כי יש הצדקה להעברת המידע (באופן מוגבל) רק כי מדובר בעבירות "לא רגילות".

גם בעניין ג'ולאני, נומקה ההחלטה להעביר נתונים בנימוקים מיוחדים. באותו עניין נתבקשו נתונים לגבי חקירה, העמדה לדין ומדיניות אישום או סגירת תיקים, לגבי עבירה שהוכנסה רק זמן קצר קודם לכן לספר החוקים (החזקה בתנאי עבדות). בית המשפט הכיר בכך שיש לבחון אמות מידה של התביעה לגבי העבירה החדשה. הבקשה צומצמה והתקבלה כך שדובר במספר קטן וסביר של תיקי חקירה ספציפיים, אשר המאשימה חוייבה להגיש לגביהם מידע.

בשני העניינים - עניין סגל ועניין ג'ולאני, התייחס ביהמ"ש העליון, בסופו של דבר התייחסות נכבדת למדי לשאלה העניינית - האם ישנו חשש שמא הגשת כתב האישום הייתה מפלה ומנוגדת למדיניות, בעבירות נדירות ומיוחדות, ולאור שאלה זו, התקבלו הבקשות חלקית.

14. בקשתו של הנאשם נבחנת, איפוא, בין היתר, לנוכח בחינת השאלה אם הונח בסיס ממשי לטענת האכיפה הבררנית. על פי פסיקת בית המשפט העליון, פעולת רשות מנהלית נהנית מחזקת תקינות, ולפיכך הטוען טענה על פגיעה באמות הצדק או עוול בפעולת הרשות, מחוייב לעמוד בנטל הפרכת

החזקה (ראה בג"ץ 6396/96 סימונה זקין נגד ראש עיריית באר שבע).

טענת אכיפה בררנית הינה טענה מטענות ההגנה מן הצדק אשר לגביה נקבע בפס"ד בורוביץ (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נגד איתמר בורוביץ (31.3.05)), כי היא עשויה לחול בכל מקרה שבו קיומו של ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגנות, כפי שזו נתפסת בעיני בית המשפט. ביטולו של ההליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק הוא מהלך קיצוני שבית המשפט ינקוט בו במקרים חריגים ביותר, בהם ידרש הנאשם להוכיח קשר סיבתי בין התנהגותה הפסולה של הרשות לבין הפגיעה בזכויותיו.

רק אם ימצא כי יש ממש בטענה כי הגשת כתב האישום נגד הנאשם הנה מפלה - תימצא רלוונטיות לחומרים המבוקשים, ותתהווה הצדקה להעבירם.

נסיבותיו של הנאשם ונימוקי הצדדים

15. מצאתי כי עניינו של הנאשם אכן מקיים את מבחני הפסיקה שהותוו בהחלטות שניתנו בעניין ג'ולאני ועניין סגל, וכי הנאשם הצליח להניח תשתית מספקת המחייבת את בדיקת טענותיו שמא הוא ניזוק מאכיפה בררנית.

אמנם לכאורה מדובר באישום בעבירות נפוצות עד מאד שעניינן החזקת סמים, ומבחינה זו אין מדובר ב"עבירות נדירות ומיוחדות" כמו העבירות הנוגדות את חופש הביטוי, בפרשת סגל, אף לא עבירות שהוספו לאחרונה לספר החוקים כמו בעניין ג'ולאני.

ואולם נסיבותיו של הנאשם, אשר אין מחלוקת על כך שהוא מחזיק ברשיון להחזקת קנאביס רפואי, מעוררות לגביו שאלות נכבדות לגבי מדיניות אישום.

16. הענקת רישיונות לשימוש בקנאביס רפואי הינו תופעה חדשה יחסית והיא מהווה שינוי של מדיניות חקיקה ואכיפת חוק בישראל בתחום הסמים. ראשיתה של מדיניות זו, שהכירה בערך רפואי של סם הקנאביס הינה בתיקון החוק מלפני כעשור ואולם, בשנים האחרונות נראה כי חלה תמורה משמעותית מבחינת היקף מתן הרישיונות להחזקת סמים לצרכים רפואיים. על פי נתוני הרשות למלחמה בסמים שפורסמו באינטרנט מדובר בעשרות אלפי משתמשים בסמים על פי חוק, ומספרם של הרישיונות המוענקים להחזקת הסם הולך וגדל משנה לשנה באופן משמעותי.

17. תופעה מתעצמת זו של החזקת סמים ברישיון, יוצרת עובדתית מציאות נורמטיבית משתנה. גם מבלי שאתחשב בעניין הקנאביס הרפואי, ידוע כי מדיניות העמדה לדין של משתמשים באותם סמים המכונים "סמים קלים" מבוססת לא רק על הוראותיה של פקודת הסמים, כי אם גם על שיקולים נוספים. כידוע, נוקטת המאשימה במדיניות מוסדרת וסובלנית כלפי משתמשי סמים ללא עבר פלילי אשר נחשדים לראשונה בשימוש בסמים. מדיניות האכיפה של עבירות סמים "קלות" מוסדרת בהנחיות היועץ המשפטי לממשלה- הנחיית היועמ"ש 4.1105 - מדיניות התביעה בעבירות אחזקה ושימוש בסמים לצריכה

עצמית (להלן: "**הנחיית היועמ"ש**"). על פי הנחיות אלה, נקבעו שורת מדדים, לפיהם ישנם מקרים בהם לא יוגש כתב אישום, למרות שראייתית תבוסס עבירת החזקת סמים.

18. סבורני, כי אכן יש לבחון אם העמדתו של הנאשם לדין, בנסיבות המתוארות בכתב האישום, מוצדקת ואיננה מפלה אותו לעומת אחרים. נראה כי נדרשת התייחסות ובדיקה לגבי שאלת מדיניות אכיפת חוקי הסמים כלפי חשודים ונאשמים אשר חשודים בהחזקת סמים והמחזיקים ברישיון כחוק להחזקת כמות מוגדרת. אין לקבל את הטענה, שנשמעה מתגובת המאשימה, לפיה די בכך שמתקיימות ראיות להחזקת סמים העולה על זו המותרת כדי להצדיק הגשת אישום. טענה זו, אינה תואמת את המדיניות שהתוו הנחיות היועמ"ש לגבי משתמשי סמים, לפיה כפי שהובא לעיל, נמנעת התביעה מלהעמיד לדין בנסיבות המתאימות עברייני סמים, אף על פי שיש ראיות לחשד נגדם.

19. מתן רישיון להחזקת סמים, במקרה זה במשקל של 30 גרם, אינו מהווה, כמובן גושפנקא לביצוע עבירות סמים. יחד עם זאת, מצאתי את המקרה בעניינו של הנאשם כגבולי, ושוכנעתי בדברי בא כוחו לפיהם יש לבדוק המשמעות הנוספת של מתן הרישיון. הכמות הכוללת של סם מסוג קנאביס שנמצאה, על פי כתב האישום בביתו של הנאשם לא הגיעה לכדי כפל הכמות המותרת לו להחזקה ברישיון, מתעוררות לפיכך, שאלות נורמטיביות באשר להתנהגות המצופה מאלה המשתמשים בסמים על רקע רפואי ברישיון. האם הם מצופים נורמטיבית לשקול בכל רגע נתון את הכמות המוחזקת ולהבטיח שבכל רגע נתון לא תוחזק על ידם כמות העולה על זו הניתנת באישור? האם אינם זכאים להתייחסות סלחנית מקום בו ימצאו מחזיקים כמות העולה על זו המותרת והאם לא ראוי לקחת בחשבון לטובתם אפשרות לפיה, יצטברו אצלם סמים אשר במקור עמדו בתנאי הרישיון אך הצטברו בשל אי שימוש נקודתי?

ואם יוחלט כי מוצדקת גישה מתונה באכיפת החוק לגבי משתמשי סמים תתעורר השאלה מהו המשקל "החורג" בעטיו ניתן יהיה להסתפק בגישה מתונה להגשת כתב אישום דוגמת אזהרה, התראה וכד'. שאלות אלה ואחרות רלוונטיות לביורר במסגרת טענות מסוג הגנה מן הצדק. נדרשת התייחסות אחידה ומוסדרת, בגדר מדיניות, לציבור הולך וגדל של משתמשים בסמים ברישיון.

20. השאלות שפורטו לעיל, אינן רלוונטיות בתיקים פליליים חמורים ומובהקים, שבהם מואשמים נאשמים בעבירות סמים חמורות שעניין כמות סמים גדולה, או עבירות סחר בסמים, וזאת גם אם אותם נאשמים מחזיקים ברישיון להחזקת כמויות קטנות של סמים. ואולם, בעניינו של הנאשם, מצאתי כי מדובר בכמות גבולית אשר מעוררת את שאלת מדיניות האכיפה לגבי אוחזי רישיון כחוק להחזקת סמים ויש לאפשר לו לבסס את טענתו כי הוא הואשם באכיפה בררנית.

21. לא התעלמתי מכך שאצל הנאשם נמצא גם סם מסוג חשיש בכמות קטנה, אשר אין מחלוקת על כך שהוא איננו חוסה ברישיון שעניינו כאמור קנאביס בלבד. אין בכך לשנות את החלטתי שכן מדובר בכמות קטנה ביותר אשר כשלעצמה, אילולא הייתה מלווה בכמות נוספת של סמים מסוג קנאביס היתה מעוררת את שאלת זכויותיו של הנאשם על פי הנחיות היועמ"ש אליהן התייחסתי לעיל.

22. סוף דבר, אני מורה למאשימה לספק נתונים באשר להעמדה לדין של נאשמים, שהואשמו בהחזקת סמים בכתבי אישום שעניינם סמים המכונים "קלים" במשקל שאינו עולה על 100 גרם וכשמדובר בנאשמים המחזיקים ברישיון להחזקת קנאביס רפואי וזאת בתקופה של השנתיים האחרונות החל מהיום.

יודגש כי בשלב זה, מתוך הכרה בעומס הרב המוטל על הרשות האוכפת איני מחייבת, בניגוד למבוקש, לאסוף נתונים לגבי תיקים שנסגרו ללא הגשת אישום.

המאשימה תפרט לפיכך את מספרי הת"פ של ההליכים שנתוניהם על פי האמור לעיל, תצרף את כתבי האישום, ואף תודיע איזה רשיון להחזקת סמים מוחזק בידי כל נאשם, ומה כמות הסמים המותרת על ידי כל נאשם להחזקה.

החומר יועבר לידי ב"כ הנאשם תוך 60 יום.

23. בקשתה של המאשימה לתקן את כתב האישום לא תידון כעת. המאשימה תגיש את הבקשה מחדש יחד עם עותק של כתב אישום מתוקן סדור והעניין יטופל בהמשך בהתאם לקיום ההוראה בהחלטתי זו.

כפי שציינתי לעיל, גם הבקשה למחיקת כתב אישום תידון בשלב מאוחר יותר בהתאם להתפתחות כתוצאה מביצוע החלטתי הנוכחית.

ניתנה היום, ט"ו אייר תשע"ז, 11 מאי 2017, בהעדר הצדדים.